

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

Evangélikus köszöntésünkkel üdvözlök minden kedves vendégünket, diákokat, pedagógusokat, gyülekezeti tagot ezen a jeles napon, amikor iskolánk újraindításának 30. évfordulóját ünnepeljük. Mindazt, amely hosszú évszázadok során megvalósulhatott az evangélikus oktató-nevelő munkának köszönhetően, és amelynek gyümölcsét, legalábbis annak egy részét itt láthatunk ma magunk előtt.

Intézményünk, újraindulását követően 2002. tavaszán vette fel a Péterfy Sándor nevet, amely mögött bizonyára az az elhatározás húzódhatott meg, ami Péterfyt is a tanítók atyjává tette. Olyan emberré, akit többek között a hivatásának való megfelelés határozhatott meg, illetve azaz Istenbe vetett hit, amely mindig megerősíthette küzdelmei között.

Ezen a mai napon pedig úgy ünnepelhetünk, hogy hálaadásunkat meghatározzák azok az emlékek, melyek a múltból fakadnak és hálát ébresztenek bennünk a mindenható Isten irányába. S tudjuk mindezt úgy tenni, hogy közben erőt merítve vagy éppen tanulva a múltból tudunk előre, a jövő irányába tekinteni. S tudjuk, mennyire fontos ez, hiszen minden közösségnek akkor van jövője, ha tisztában van a jelenét meghatározó múltjával, gyökereivel és képes úgy élni a jelenben, hogy erőt merítve vagy éppen tanulva a múltból tud előre tekinteni.

Itt pedig, ahol az Insula Lutherana falai között épített örökségeinkben is összefonódva látjuk ezt, hiszen a tárgyi emlékeinkben körülvesz bennünket a múlt a jelennel együtt, és jó értelemben jó betérni ezek közé a falak közé, tisztában vagyunk azzal is, hogy generációkon át hányak találhattak lelki otthonukra itt az Isten házában, lettek Isten gyermekei a keresztség által, találtak rá lelkük megnyugvására az úrvacsorában vagy kaptak útmutatást Isten igéjében. S hányan kaphattak megerősítést mindezeket keresztül, s élhették át azt személyesen is, hogy az Istenbe vetett bizalom miként tudja megerősíteni az embert és megadni számára a következő lépéshez szükséges erőt. Most pedig különösen is jó hálát adva azokra a generációkra gondolni, akik az evangélikus iskola falai között fejlődtek és erősödtek a tudományokban, az Istenbe vetett hitben, s e kettő hogyan adhatott a számukra erőt vagy éppen útmutatást, amikor arra volt szükségük.

A múltbeli emlékek pedig hozzájárulnak a jelenhez, a mindennapok munkájához, szolgálatához. Ebben a mostani időszakban pedig különösen is szükségünk van rájuk,

hiszen egy a világot alapjaiban megmozgató változás, átértékelődés közepén vagyunk, s nehezebben találjuk mindennek a helyét, sok új és szokatlan feladat vár ránk. De Istennek legyen hála azért, hogy a jelent is rábízzhatjuk mégpedig azzal a reménységgel, amely a múltban megtapasztalt eredmények alapján lehet a mienk.

Adjunk azért hálát Isten színe előtt mindazokért, akik annakidején sokat tettek az evangélikus oktatás újraindulásáért, egyáltalán az elindulásért. Olyanokért, akik itt lehetnek még közöttünk és olyanokért is, akik már nem. Adjunk hálát Istennek az ő hitükért és elhivatottságukért és kérjük tőle azt, bennünket is kísérjen tovább kegyelmes szeretetével, s erősítsen meg a benne való hitben. Hogy hozzon bármit is a jövő, meg tudjuk tenni mindazt, ami rajtunk múlik, a többi pedig fakadjon Isten irántunk való szeretetéből.

Köszönöm, hogy meghallgattak, köszönöm a megtisztelő figyelmüket!